

בפ"ג], הילכך ודאי ל"ג ר' יהודה, ור"מ גרסינן וכדכתב רש"י ז"ל, כנ"ל.

וכתוב בתוספות הר"ף ז"ל וז"ל האוכל גיד הנשה של נבלה ר' מאיר מחייב שתים דאית ליה איסור כולל פרק אמרו לו גבי יש אוכל אכילה אחת וחייב ד' חטאות ואשם אחד ומסיק בגמרא נהי דאיסור חל על איסור לית ליה איסור כולל ואיסור מוסיף אית ליה ובגיד הנשה של נבלה אית ביה איסור כולל דמתחלה קודם שנתנבלה היתה הבשר מותר והגיד אסור ועכשו נאסרה הבשר משום נבלה ומגו דאיתכלל איסורא בבשר משום נבלה איתכלל נמי איסורא אף על הגיד, ע"כ.

ומודים חכמים. בקצת ספרים גרסינן ומודים חכמים לר"מ וליתא דאע"ג דל"ג ר' יהודה בעיקר פלוגתיה משום דר' יהודה דוקא בגיד הנשה של טמאה מחייב שתים משום דהויא ליה איסור מוסיף וכדכתביבנא, מ"מ איכא למימר דמודו ליה חכמים באוכל גיד הנשה של עולה וכו' דאע"ג דפליגי עליה באיסור מוסיף לחודיה כגון גיד הנשה של טמאה מודו ליה בגיד הנשה של עולה דאיכא תרויהו ^{דאורייתא} איסור כולל ואיסור מוסיף וכדבעינן למכתב בס"ד הילכך ל"ג אלא ומודים חכמים לחודיה וכן כתב רש"י ז"ל.

וא"ת א"כ מאי בעי תלמודא ומאן האי תנא דבאיסור כולל וכו' לישני ליה ר' יהודה היא דהא אמרינן דל"ג ר' יהודה בעיקר פלוגתיה משום דפליג אהא וקא מחייב חדא דע"כ לא קא מחייב שתים אלא בגיד של טמאה דאיכא איסור מוסיף וכדכתבינן לשיטת רש"י ז"ל לעיל, וגיד הנשה של עולה ושל שור הנסקל משום האי טעמא הוא דמחייב תרתי הילכך חכמים בסברתיה דר"י קיימי וא"כ מאי בעי תלמודא מאן האי תנא וכו'. ועוד איכא למידק אמאי נקט תרתי גיד הנשה של עולה ושל שור הנסקל לנקוט חדא מיניהו, ועוד למה ליה למנקט שום חד מיניהו ה"ל לאשמועינן באוכל גיד בחלבו דהוי

נמי איסור מוסיף, דמעיקרא באכילה הוא דאסור בהנאה שרי, בשליה בחלב מגו דאתוסף איסורא גבי הנאה דהא בשר בחלב אסור בהנאה אתוסף איסורא גבי אכילה. וי"ל דחדא מתרצא חבירתה דמדנקט תרתי של עולה ושל שור הנסקל הא אתא לאשמועינן דלא תימא דמ"ה של עולה חייב שתים משום דחמיר דאית ביה כרת וכדאמרינן בריש פירקין אימר דשמעת ליה לר' יהודה בטמאה דאיסור לאו קדשים דאיסור כרת מי שמעת ליה להכי נקט של שור הנסקל לאשמועינן דחומריה היינו משום דאסור בהנאה ומ"ה נדי האי תנא מהאי טעמא דכרת משום דלא [סגי בהכי דמשום] דלית ליה איסור כולל האי חומרא נמי לא סגי ליה דהא ליכא כרת בקדשים אלא ... ונותר והא לא הויא אלא חומרא בעלמא ולא סגי משום הכי לחיוביה תרתי ואפילו איך חומרא שאסורין בהנאה לא סגי אלא משום דבהכי הויא ליה תרתי איסור כולל ואיסור מוסיף וכדבעינן למכתב קמן בס"ד, ומ"ה חייב תרתי ואפילו אי הוה נקט שור הנסקל לא הוה שמעינן האי חידושא דהוה אמינא משום איסור מוסיף הוא דמחייב תרתי או משום חומרא דאיסור הנאה לחודיה הוא דמחייב תרתי ונקט שור הנסקל וה"ה לאינך אבל השתא דנקט של עולה ופריש לה בשור הנסקל דטעמיה לאו היינו משום חומרא דכרת אלמא דתרתי בעינן לחיובי תרתי איסור כולל ואיסור מוסיף נמצא דס"ל להאי תנא דמאן דלית ליה איסור כולל לא מצי לחיוביה תרתי אלא היכא דאית ביה תרתי איסור כולל ואיסור מוסיף. ומעתה אע"ג דר' יהודה קא מחייב תרתי באיסור מוסיף דהיינו בגיד הנשה של טמאה לשיטת רש"י ז"ל ודכתבינן לעיל לא מצית לדיוקי משום הכי דבאיסור כולל כגון גיד הנשה של נבלה קא מחייב חדא דדילמא תרויהו כחדא נינהו. תדע דלא קתני תנא ומודים חכמים וכו' אלא בגיד הנשה של עולה ושל שור הנסקל דאיכא תרתי איסור כולל ואיסור מוסיף וכדכתבינן הילכך שפיר בעי תלמודא ומאן האי תנא וכו' דלא ברירא למימר ר' יהודה היא

וכדכתיבנא, ומ"מ לא גרסינן ר' יהודה בעיקר פלוגתא דר"מ שמעינן ליה בפרק אמרו לו דאית ליה איסור כולל וכמו שכתבו תוספות הר"ף ז"ל וכדכתיבין לעיל ומהתם שמיע ליה לרב יהודה האי פלוגתא אבל מההיא דגיד הנשה של טמאה לא ברירא כולי האי דאית ליה לר' יהודה הכין וכדכתיבין, כנ"ל.

ובמאי דכתיבנא ניהא דיוקי אחריני דלמה ליה לאורוכי כולי האי ומאן האי תנא דבאיסור כולל וכו' לא ה"ל למימר אלא ומאן האי תנא דאיסור חל על איסור לית ליה ואיסור כולל באיסור חמור אית ליה, והכין גריס הרמב"ן ז"ל, א"נ ה"ל למימר ומאן האי תנא דבאיסור כולל איסור חל על איסור לית ליה לחודיה דהא אהכי קא משני ר' יוסי הגלילי היא דאילו אידך איסור כולל באיסור חמור לא שמעינן ליה בהדיא לר' יוסי הגלילי אלא מכללא שמעינן לה מדלא פליג, אלא ודאי ה"פ עיקר שאלה דמאן האי תנא פ"י דאתמוהי קא מתמה מאן אית ליה סברא רעועה זו עלה מאי דקאמרי חכמים אינו חייב אלא אחת קאי דקא מתמה דכיון דאיסור כולל הוא בדין הוא דליחול וכמו שכתב רש"י ז"ל והא דקא מסיים ואזיל ואיסור כולל באיסור חמור אית ליה היינו לפרושי טעמיה דתנא דקאמר ומודים חכמים באוכל גיד הנשה של עולה וכו' דמשום דאיכא תרתי איסור כולל ואיסור מוסיף הוא דקא מודו והילכך ליכא למימר דמאן חכמים ר' יהודה וכדכתיבנא, כנ"ל. ומתוך פירושו של רש"י ז"ל למדתיה דוק ותשכח הכל מובן בלשונו ז"ל.

וזה לשון הרמב"ן ז"ל מאן האי תנא דאיסור חל על איסור לית ליה ואיסור כולל באיסור חמור אית ליה פ"י איסור כולל לית ליה אלא כשהוא כולל ומוסיף כגון האי דמעיקרא גיד איתסר באכילה אקדשיה איתכלל איסורא אשאר חתיכות ואיתוסף נמי אהאי (גברא) [גידא] איסור הנאה והוה ליה איסור כולל ומוסיף, ואע"ג דאמרין במסכת שבועות אפילו למאן דלית ליה כולל איסור מוסיף אית ליה אנן השתא לא יכלינן למפשט מבריתא אלא שמודה באיסור כולל

ומוסיף, ואפשר שאפילו במוסיף נמי מודה וטומאת הגוף אטומאת בשר כולל ומוסיף הוא כיון דהוא חייב כרת. וי"א דהכא לאו משום מוסיף מודים חכמים שא"כ לשמעין גיד הנשה בחלב דאיכא איסור מוסיף שאסור בהנאה אלא ש"מ דלאו משום מוסיף מודים חכמים שבאיסור מוסיף אפילו כי ליכא כולל וחמור מודים אלא משום איסור כולל ואיסור חמור שבהם מודים ומאי חומרא ששאר חתיכות אסורות בהנאה ולא משום תוספת איסור הנאה שבגיד עצמו, ואינו מחזור משום דהאי דלא קתני גיד הנשה בחלב דילמא סבר האי תנא בשר בחלב מותר בהנאה, ועוד שא"כ לשמעין איסור כולל באיסור חמור בלחוד דכיון דתנייה באיסור מוסיף משמע שאפילו איסור מוסיף בלחוד לית ליה ולקמן בפרק כל הבשר משמע דאיכא דלית ליה נמי מוסיף כדבעינן למכתב בס"ד.

ואיכא דקשיא ליה היאך מתחייב שתיים במוקדשין והא אמר רב הונא גיד הנשה של עולה חולצו לתפוח ממשקה ישראל מן המותר לישראל, וכיון שכן משום מוקדשין לא ליחייב דה"ל כעצמות שמותרין לאחר זריקה אפילו לקתא דסכינא כדאיתא במסכת זבחים בפרק המזבח מקדש, וזו אינה קושיא שאני גיד לר' מאיר כיון שיש בגידין בנותן טעם אע"ג דאריא רביע עילוה חייבין עליו משום מוקדשין אבל עצמות משום דלאו בני אכילה נינהו שרו, עכ"ל הרמב"ן ז"ל.

וכן כתב הרא"ה ז"ל תלמידו וזה לשונו הא דאמרין מאן האי תנא דאיסור כולל באיסור קל לית ליה באיסור חמור (איסור) אית ליה פ"י דליהוי איסור מוסיף כגון האי דמעיקרא גיד הנשה איתסר ליה באכילה בלחוד אקדשה איתכלל איסורא אשאר חתיכות ואיתוסף נמי אהאי גיד איסור הנאה והוה ליה איסור כולל ומוסיף ודוקא איסור כולל ומוסיף אבל איסור כולל וחמור כלומר במאי דאיתכלל חמיר טפי כל היכא דלא מוסיף מסתבר דלא מודה מדלא נקטה הכי ונקט כה"ג דאיכא איסור מוסיף ואפשר

דאיסור מוסיף בלחוד לית ליה דהא אשכתן נמי מאן דלית ליה הכי לקמן בפרק כל הבשר אבל כולל ומוסיף ליכא מאן דפליג מיהו בשבועות אמרינן דאיכא דאית ליה כולל ואית ליה מוסיף אבל ליכא דלית ליה מוסיף בלחוד ומודה בכולל בלחוד ומאי דפרכי' לקמן יבא איסור חמור ויחול על איסור קל ומאי ניהו טומאת בשר בלאו טומאת הגוף בכרת חיובא דבגופיה איסור כולל ומוסיף חשבי' ליה ע"כ.

והתוספות ז"ל סוברין דהכא לאו מתורת איסור מוסיף קא אתינן עלה דמאי דאיתוסף ביה איסור הנאה לא מקרי איסור מוסיף כיון דלא ניתוסף איסור בגיד למי שהיה מותר תחלה.

וזה לשון תוספות הר"ף ז"ל מאן תנא דאיסור כולל לית ליה כמו הכא בגיד הנשה דנבלה כדפי' דאיסור ואיסור כולל באיסור חמור אית ליה פירש הקונטרס בגיד הנשה של עולה שחייב שתים והויא ביה איסור כולל ואיסור מוסיף דמתחילה לא היה אסור רק הגיד והבשר מותרת אקדשה מגו דאיתכלל איסורא בבשר מטעם הקדש איתכלל איסור הקדש גם בגיד וגם איתוסף ביה איסור הנאה מגו דאיתוסף גם בבשר איסור הנאה יותר משאר איסורין מטעם שהיא עולה וא"כ יש בה איסור כולל ואיסור מוסיף וא"כ הא דקאמר הכא באיסור חמור ר"ל באיסור מוסיף.

וקשה חדא דמייתי הכא דר' יוסי הגלילי היא מכללא ולא בפירוש כלומר כיון דחזינא הכא דלית ליה איסור כולל א"כ יש לנו לומר דס"ל איסור חמור דהיינו איסור מוסיף כדפרי' דלא מצינו בתלמוד דלית ליה איסור מוסיף, וקשה ליידי ר' יוסי סתם דמצינו דאית ליה בהדיא איסור מוסיף ולית ליה איסור כולל פ"ד אחין גבי אשת איש ונעשת חמותו דחייב באשת איש [לחוד] דלית ליה כולל, אבל בחמותו ונעשית אשת איש מודי ר' יוסי משום דהוי איסור מוסיף. ותו דמאי איתוסף איכא הכא הא אין שייך לומר אלא בחתיכה של היתר אבל בחתיכה של איסור מה לי חד איסור מה לי תרי איסורי ואיסור מוסיף

אין זה דלא שייך בכה"ג דאיסור מוסיף הוי כמו חמותו ונעשת אשת איש דקודם לכן לא היתה אסורה אותה החתיכה רק אליו ומותרת לעלמא ועכשו איתוסף איסורא לכ"ע ומגו דאיתוסף איסורא לכ"ע משום אשת איש איתוסף נמי לדרידיה איסור אשת איש אך בכה"ג אין זה איסור מוסיף דאינו חלוק מעלמא מתחילת האיסור דלא איתוסף איסורא לא לאחרים ולא לגביה יותר מדמעיקרא.

ועוד קשה דאי איסור הנאה איסור מוסיף הוא א"כ לקמן דאמר שמואל גדי לרבות החלב גדי לרבות המתה וקאמר והא אית ליה לשמואל אין איסור חל על איסור דאמר מנין לכהן טמא שאכל תרומה טמאה דפטור וכו' והשתא מאי קא מייתי הא לית ליה איסור כולל אבל איסור מוסיף אית ליה ובשר בחלב איסור מוסיף הוא דאיתוסף איסור הנאה. ועוד מאי קאמר הכא באיסור חמור אית ליה הוה ליה למימר באיסור מוסיף, הלשון מגומגם. לכנ"ל דאיסור חמור לא הוי איסור מוסיף דאיסור הנאה לא הוי איסור מוסיף רק היינו איסור חמור והא דאמרינן פרק אמרו לו אקדשה מגו דאתוסף בה איסור הנאה לאו דוקא איסור מוסיף הוא אלא נוסף חומרא זו דאיסור הנאה והכא ה"ק דאיסור כולל באיסור חמור אית ליה כלומר דשייך ביה מגו דאיתכלל איסור קדשים שחמור דאסור בהנאה איתכלל נמי איסור אכילת גיד, וניחא כל הני קושיי דאקשי' והמבין יבין.

והא דאמר יש אוכל אכילה אחת וחייב ה' חטאות וחשיב גיד איסור מוסיף לאו דוקא אלא בעי למימר איסור כולל ובגיד הנשה של עולה ליכא למימר דאיסור מוסיף הוא דכי נתנבלה נוסף בה איסורא לגבוה דהא מעיקרא נמי הגיד אסור לגבוה כמ"ד בריש פירקין חולצו דמחוברין ירדו ובזה ניחא דאין להקשות בנבלה נמי ליחול במגו דאיתכלל בה איסור נבלה שחמורה שנוהג בקדשים חייל נמי אאיסור גיד הקל שאינו נוהג בקדשים ולמה שפי' ניחא דגיד נמי נוהג בקדשים לחלצו.

דנקיט איסור חמור ואיסור קל לא משמע משום איסור מוסיף, ועוד דא"כ אדמוקים לה כר' יוסי הגלילי דלא אשכחן ליה בהדיא דאית ליה איסור מוסיף אלא משום דלא שמעינן ליה דפליג לוקמה כר' יוסי סתם דשמעינן ליה הכי בסוף פ"ד אחין גבי חמותו ונעשת אשת איש דמחייב משום איסור מוסיף ופוטרי באשת איש ונעשת חמותו דהוי איסור כולל. לכך נראה כמו שפירשו התוספות דה"ק מאן האי תנא דחשיב איסור כולל חל על איסור כשהוא חמור ולא כשהוא קל דהא ודאי שור הנסקל ושל עולה כיון דאיסור הנאה איסור חמור הוא.

ר' יוסי הגלילי היא. פרש"י ז"ל דשמעינן ליה שאין איסור כולל חל על איסור באיסור קל וכיון דלא שמעינן ליה אלא באיסור קל שפיר איכא למימר דמסתמא באיסור חמור מודה ולא מצינן לאוקומה כר' יוסי סתם דההוא ודאי לית ליה כולל אפילו באיסור חמור דאשת איש ונעשת חמותו איסור חמור הוא דחמותו בשריפה ואשת איש בחנק ואפ"ה הוא פוטר ועוד דא"כ מאי אהני טפי מר' יוסי הגלילי, ע"כ.

ובגליון רש"י ז"ל כתיבת יד מצאתי ומאן האי תנא וכו' ואיסור כולל באיסור חמור אית ליה, הא דנקט האי לישנא משום דההיא מתניתא דמייתי ראיא מינה הויא לה איסור כולל באיסור חמור, דהא אי הוה פשיטא לן דטומאת [הגוף] חמורה הואיל וחייבין עליה כרת אמרינן לקמן דמודי בה ר' יוסי דמגו דנאסר עכשו בחתיכות טהורות [איסור חמור איסור] כרת נאסר אף בחתיכה טמאה שהיה אסור בה מתחילה איסור לאו בעלמא, ולא משום דדמי להדדי דהך [איסור] איסור מוסיף הוא דמגו דאיתוסף ביה איסור הנאה איתוסף ביה איסור אכילה, ומיהו [מאן דאית ליה איסור] כולל באיסור חמור כ"ש דאית ליה באיסור מוסיף, ואיכא בין איסור כולל [לאיסור מוסיף, דבאיסור מוסיף] נתוסף איסור על החתיכה ואיסור כולל האדם נאסר בשאר דברים מעניינו של זה ואגב שנאסר בהן נכלל

הקשה ר"ת גיד הנשה של עולה היאך איסור חמור הוא הלא אינו אסור בהנאה למ"ד ריש פירקין ממשקה ישראל מן המותר לישראל דמחוברין ירדו א"כ לית ביה בגיד איסור הנאה דהא אף בעצמות אמרינן פרק המזבח מקדש דמותרין ואין מועלין בהן ואע"ג דלפני זריקה מועלין בהם מ"מ לאחר זריקה אין מועלין בהם וכ"ש גיד כיון דאף מחוברין ירדו. וי"ל דרב יהודה דהכא סבר כההוא אימורא דהמזבח מקדש דמשכחינן אליביה מעילה בעצמות לעולם וה"ה גיד, עכ"ל תוספות הר"ף ז"ל.

וכן כתב הריטב"א ז"ל וזה לשונו האי מאן תנא דאיסור חל על איסור באיסור כולל באיסור חמור אית ליה באיסור קל לית ליה, פרש"י ז"ל האי מאן תנא באיסור כולל היכא דהוי נמי איסור מוסיף אית ליה איסור חל על איסור וכי לא הוי בהכי איסור מוסיף לית ליה, ובשור הנסקל ושל עולה הוי איסור כולל דחייל אבשר ואגיד, ואיסור מוסיף דמעיקרא שרי בהנאה והשתא אסור בהנאה מה שאין כן בנבלה דאיסור כולל איכא איסור מוסיף ליכא, עכ"ל ז"ל.

ובודאי שכן נראה לכאורה ביבמות פ"ד אחין דאמרינן גבי יש אוכל אכילה אחת וכו' אקדשיה מגו דאיתוסף ביה איסור הנאה וכו' ואיכא דמקשי' מיהא דאמרינן פרק כל הבשר דאמר שמואל האוכל בשר מתה בחלב לוקה משום בשר בחלב קסבר איסור חל על איסור ואקשי' מדאמר שמואל כהן טמא שאכל תרומה טמאה פטור משום טומאת הגוף כשהיתה תרומה טמאה מעיקרא דלא אתי איסור טומאת הגוף וחייל על טומאת בשר ואע"ג דטומאת הגוף כולל דברים טהורים וטמאים, ומאי קושיא נימא דשאני בשר בחלב דאיכא איסור מוסיף נמי דבשר מתה מותר בהנאה ובשר בחלב אסור בהנאה. וי"ל דהתם קס"ד דטומאת הגוף נמי כיון דאית ביה כרת איסור מוסיף חשיב וכדפרש"י ז"ל לקמן ולא משגחן לטומאת בשר דלית ליה טהרה במקוה. א"נ דהתם קס"ד דמאן דלית ליה כולל לית ליה מוסיף וזה דוחק, ועוד דלישנא דגמרא

זה עמהן והכי מוכח בפרק אמרו לו, ע"כ נמצא בגיליון פרש"י ז"ל כ"י.

וראיתי בגמרא קלף ישן נושן דגריס הכי מאן האי תנא דאיסור חל על איסור לית ליה ואיסור כולל לית ליה ובאיסור חמור איסור כולל אית ליה, אמר רבא ר' יוסי הגלילי וכו'. ורש"י ז"ל לא גריס כן אלא ה"ג מאן האי תנא דבאיסור כולל איסור חל על איסור לית ליה ואיסור כולל באיסור חמור אית ליה, והיינו משום דלא שיילינן מאן האי תנא אלא מאי דקשיא לן והיינו ההיא דאיסור כולל לית ליה דמסברא ה"ל למימר דליחול שם נבלה משום כולל וכדפרש"י ז"ל, והא דמסיים ואזיל ואיסור כולל באיסור חמור אית ליה היינו לפרושי טעמא אמאי מודו רבנן בעולה ושור הנסקל וכדברירנא לעיל שפיר והכין דייק לשון רש"י ז"ל לעיל שכתב ז"ל ומודים חכמים באוכל גיד של עולה דחמיר איסוריה וכו' וטעמא כדמפרש, ע"כ. וכי קאמר מאן האי תנא עלה עיקר סברת חכמים קאי ולא אמאן דקאמר ומודים חכמים וכו' וכדכתיבנא לעיל, תדע דהא לא שמעינן לר' יוסי הגלילי אלא דלית ליה כולל באיסור קל אבל דאית ליה באיסור חמור לא שמעינן ליה אלא מכללא וכן פרש"י ז"ל ומאן האי תנא חכמים ע"כ. ועוד כתב ז"ל ר' יוסי הגלילי היא דשמעינן ליה דלית ליה כולל באיסור קל ומיהו באיסור חמור לא שמעיניה דפליג ע"כ.

ויש לי לומר דאע"ג דלשיטת רש"י ז"ל האי דעולה ושור הנסקל הוא לה איסור כולל ואיסור מוסיף וכדכתיבנא לעיל מ"מ להכי נקט תלמודא מאן האי תנא וכו' ואיסור כולל באיסור חמור אית ליה משום דכיון דלא שמעינן מדר' יוסי הגלילי אלא מכללא אפילו איסור חמור איכא למשמע דע"כ לא פליג אלא בכולל דאיסור קל וכן כתוב בגיליון דמשום האי מתניתא דמייתי מינה ראייה נקט האי לישנא וכדכתיבנא לעיל, וזהו שכתב רש"י ז"ל ר' יוסי הגלילי היא דשמעינן ליה וכו' ומיהו באיסור חמור לא שמעיניה דפליג,

ע"כ, ועוד אכתוב בזה לקמן בס"ד.

שמעינן מכל המפרשים במאי דכתבין לעיל [לשיטת] רש"י ז"ל גיד הנשה דעולה הוא לה נמי איסור מוסיף דכי אקדשה איתוסף [בה] איסור הנאה, ובשבועות [פ"ג] כתב רש"י ז"ל גבי [יש] אוכל אכילה אחת וחייב עליה ארבע חטאות משום דמוקדשין הוי איסור כולל, דמגו דחייל אבשר [ועור] חייל נמי אחלב, עי' שם ועי' תוס' שם. ויש לחלק [דמוקדשין] אחלב לא הויא [איסור] כולל דחלב נמי אית בה תוספת איסור שהרי [האוכלו] בכרת משא"כ במוקדשין [בטהור שאכל קדש שנטמא שהוא בלאו או] בטמא שאכל קדש [לפני זריקת דמו איפסיל], אבל [חלב] לעולם אית ביה [איסור כרת] ובהכי מקרי מוסיף [כדאיתא לקמן] דטומאת הגוף אטומאת בשר קרינן [איסור] מוסיף משום חיוב כרת כמו שכתבו המפרשים ז"ל לשיטת רש"י ז"ל וכדכתבין לעיל, הילכך מוקדשין אחלב לא מקרי מוסיף מה שאסורין בהנאה דהכי נמי חמיר חלב דאית ביה כרת, אבל מוקדשין אגיד מקרי שפיר מוסיף מאי דאיתסר בהנאה כיון דבגיד ליכא אלא איסור לאו, כנ"ל. וכיוצא בזה כתבו התוספות לקמן בסוף הפרק דבור [המתחיל] דאיסור חלב [ואיסור] אבר ואיסור [טרפה] בהדי הדדי וכו' [בסוף] הדבור, דאיסור [טרפה] מיגו דאתי וחייל אאיסור חלב חייל נמי איסור אבר עליו ע"כ].

באיסור חמור אית ליה. ומאי חומריהו דעולה ושור הנסקל שאסורין בהנאה וכי אקדשה או שנסקל איתוסף ביה איסורי הנאה, וכן פירש רש"י ז"ל, ואוקימנא כר' יוסי הגלילי ואתיא כלישנא בתרא דפרק כל שעה דאמרין דר' יוסי הגלילי גיד הנשה לא אסר ליה בהנאה דמייתי ליה בק"ו דחלב, הרשב"א ז"ל.

ה"ג דתנן טמא שאכל קדש וכו'. והיא משנה בריש פרק השוחט והמעלה בזבחים, והכין איתא

בספרי דוקני.

חש לשנויי להון, והיינו דקאמר תלמודא שפיר קאמרי ליה רבנן לר' יוסי הגלילי ולא קצרו לומר שפיר קאמרי רבנן א"נ מ"ט דר' יוסי הגלילי, אלא לאורויי דידועים היו דלא איירי בתחב וכמו שכתבו התוספות ז"ל.

בנטמא הגוף ואח"כ נטמא בשר וכו'. בזבחים פרק השוחט והמעלה איתא כי האי סוגיא ופרש"י ז"ל התם כיון שנגע בו טמאוהו ואפ"ה כי הדר אכיל ליה מיחייב ומה לי נטמא בשר על ידו ומה לי נטמא על ידי אחרים. כל היכא דנטמא גופו של זה ואח"כ נטמא הבשר ואפילו על ידי אחרים מודה ר' יוסי הגלילי דחייב כדאמרן מה לי על ידו מה לי על ידי אחרים דטעמא דר' יוסי משום דאין איסור חל על איסור הוא וכאן איסור טומאת הגוף קודם. כי פליגי כשנטמא בשר תחילה ונאסר על זה משום טומאת בשר שאין חייבין עליו חטאת וכי הדר נטמא הגוף אית ליה לר' יוסי דאין איסור טומאת הגוף חל על איסור בשר ואע"ג דאיסור כולל הוא דאיכא למימר דמגו דאיתסר בשאר חתיכות טהורות משום טומאת הגוף ניתסר נמי בהך לא אמרינן האי מגו הילכך אין ראיית טמא שאכל את הטהור לכאן דהתם טומאת הגוף קדים ורבנן סברי אמרינן מגו ואיסור כולל חל על איסור אחר דהא דאמרינן אין איסור חל על איסור באיסורי דעלמא קאמרינן, עכ"ל רש"י ז"ל התם בזבחים.

והתוספות ז"ל אזלי בהאי שיטתא ואע"ג דכי נטמא הגוף ואח"כ נטמא בשר נמי הרי בשעתא דקא אתי למיכל לה להאי קדש דהיינו בשעתא דבעי למיחל הכרת הרי טומאת בשר קדים והויא לה טמא שאכל את הטמא מ"מ איכא למימר כיון דההיא בשר דקא אכיל ליה האי טמא הויא ליה עלה דההיא גברא בכרת בשום זמן תו לא פקע והיינו דגרסי ז"ל בנטמא הגוף ואח"כ נטמא הבשר כ"ע לא פליגי דחייב דאיסור כרת קדים ותו לא פקע. וכי תימא אכתי איכא למימר דאיסור כרת לא חל אלא בעוד הבשר טהור וכי נטמא הבשר הרי פנים חדשות

ר' יוסי הגלילי אומר טמא שאכל את הטהור חייב טמא שאכל וכו'. לפי האמת דייק שפיר אמאי נקט ר' יוסי הגלילי טמא שאכל את הטהור חייב ומיהו הא דקאמר שלא אכל אלא דבר טמא לא דייק שפיר ולקמן נברר אותה שפיר בס"ד. ואפילו למאי דסברי רבנן דמשום הכי פטר ר' יוסי הגלילי משום דמחולל ועומד הוא וכמו שכתבו התוספות ז"ל איכא למימר דמ"ה נקט ר' יוסי הגלילי טמא שאכל את הטהור חייב משום דטעמיהו דרבנן דלא חלקו בין טמא שאכל את הטהור לאכל את הטמא משום דקרא דכתיב והנפש אשר תאכל בשר וגו' בכל גונא כתיב ולא חילק כלל ור' יוסי הגלילי בעי לאוקומה קרא בטמא שאכל את הטהור ולהכי נקטיה במילתיה וזהו שכתב רש"י ז"ל חייב חטאת שהאוכל קדשים בטומאת הגוף זדונו כרת כדכתיב והנפש אשר תאכל בשר וגו', כנ"ל.

שפיר קאמרי ליה לר' יוסי הגלילי. וא"ת הא בתחב לו חברו משכחת לה או נגע בפשוטי כלי עץ. וי"ל דאי בתחב לו חברו מיירי לא הוה פרכי ליה מידי דמצי למימר אנא בתחב חברו קאמינא אלא מדפרכי ליה כיון שנגע בו טמאתו א"כ הוה ידעי דלאו בתחב חברו מיירי, תוספות הר"ף ז"ל. וא"ת א"כ למאי דמשני תלמודא נמי בנטמא הגוף וכו' תקשי דא"כ לא הוה פרכי ליה מידי דמצי למימר אנא בנטמא הגוף ואח"כ נטמא בשר לא קאמינא כי קאמינא בנטמא בשר ואח"כ נטמא הגוף ומדפרכי ליה א"כ הוה ידעי דאפילו בנטמא הגוף ואח"כ נטמא בשר פטר. וי"ל דאי בתחב מיירי הויא לה שינויא שפיר ולא הוה פרכי ליה דהוה מצי למימר אנא בתחב קאמינא אבל מאי דמשני תלמודא אין במשמעות לשון ר' יוסי כן דהא קאמר שלא אכל אלא דבר טמא ולהכי סברי רבנן למימר דהיינו טעמיה משום דמחולל ועומד וכמו שכתבו התוספות ז"ל בסמוך ולהכי פרכי ליה שפיר, ור' יוסי [לא] חש לשנויי להו דהא ידע דרבנן [בכל] גונא קא מחייבי אפילו בנטמא [הבשר] ואח"כ נטמא הגוף והילכך [לא

נגע בו טמאתו קודם אכילתו אבל לרבנן דמשוי להו קשה.

ותרצו בתוספות כגון שתחב לו חברו והכא לא פרכי ליה רבנן אלא משום דידע דלא איירי בתחב לו כדפי' וכי תימא והא קרא בסתם אכילה כדרכו מיירי והיכי נוקי קרא בתחב לו חברו. וי"ל דמיירי נמי בשלא נכשרה או בגילושא במי פירות וקדש מיכשר ועומד הוא דחיבת הקדש מכשרתו כדאיתא בפ"ב, נמצא להני תירוצי לא קשיא להו לרבנן אלא אקדש דגמר לה מתרומה אבל תרומה ניחא להו. וי"ל עוד דרבנן קשיא להו בין אקדש בין אתרומה וכי היכי דמתרצינן הכא בנטמא הגוף ואח"כ נטמא בשר כ"ע לא פליגי דחייב הכי נמי מוקמינן ההיא דתרומה כגון שנטמא הגוף ואח"כ נטמאת התרומה דאיסור מיתה קדים ותו לא פקע וכי פטר קרא מחוללת ועומדת היינו בנטמאת תרומה תחלה ולמ"ד אין איסור חל על איסור איצטריך קרא לאשמועינן דילפינן מהתם לבעלמא ולמ"ד איסור חל על איסור בעלמא שאני התם דגלי קרא וכן משמע לקמן בפרק כל הבשר, כנ"ל ליישב שיטה זו שכתב רש"י ז"ל התם בזבחים.

וקשה קצת אמאי קאמר ר' יוסי טמא שאכל את הטהור חייב אפילו טמא שאכל את הטמא חייב כגון נטמא הגוף תחילה. וי"ל דה"ק שאכל את הטהור שהיה טהור קודם שנטמא אע"ג שהיה טמא קודם אכילתו. ועוד קשה מאי קאמר שלא אכל אלא דבר טמא והא משכחת לה שאכל דבר טמא וחייב כגון נטמא הגוף תחילה. וי"ל דהכא נמי ה"ק שלא אכל אלא דבר שקדמה טומאתו לטומאת גופו ולא חל איסור טומאת גופו עליו, ודוחק. ועוד קשיא בעיקר שמעתין דהיכי שמעינן מהכא דר' יוסי הגלילי לית ליה כולל דאוכל גיד של נבלה דילמא שאני האי כולל דטומאת הגוף אטומאת בשר משום דכי אתי טומאת הגוף לא נגע ולא פגע אטומאת בשר כלל אלא דאמרי רבנן מגו דמחייב אחתיכות טהורות דעלמא מיחייב נמי אחתיכה טמאה אע"ג דלא איתוסף בחתיכה טמאה זו שם איסור אחר כלל ואהכי

באו לכאן ולא חל על זה הבשר הטמא כרת כלל. וי"ל דאי אלו הפנים החדשות הוו גריעי מאיסורא זו אה"נ דמצין למימר הכי אבל כיון דאדרבה אית בהו תוספת איסור דעד עתה בשר זה היה מותר לטהורים ועתה ניתוסף ביה איסור אף לטהורים א"כ היכי כו נימא דליפקע מיניה איסור כרת דחל עליה כבר ואית ספרים דגרסי דאיסור מוסיף הוא ולא לאחיובי תרתי דהא לית כאן כרת וחטאת אלא בטומאת הגוף לחודיה אבל בשר טמא אינו אלא בלאו בעלמא אלא לאחיובי חדא וכדכתיבנא, ומ"מ כתבו התוספות ז"ל דל"ג לה דמ"מ משתמע דלאחיובי תרתי קאמר לה וכדאיתא בכוליה תלמודא, והא ודאי ליתא דלא איירי הכא לאחיובי תרתי אלא לאחיובי חטאת משום טומאת הגוף וכדי לתרוצי מאי דאקשינן במאי דקאמר דאיסור כרת קדים ותו לא פקע סגי וכדכתבינן.

וא"ת להאי שיטתא א"כ מאי פרכי ליה רבנן כיון דנגע בו טמאהו הא כי נמי נטמא בשר לאחר שנטמא הגוף אפילו קודם [מגעו בן] מודה ר' יוסי הגלילי דחייב דטומאת הגוף קדים ותו לא פקע, ותרצו בתוספות דרבנן סברי דר' יוסי הגלילי פוטר אפילו בטומאת הגוף תחילה [ומשום שמחולל ועומד הוא] כשהוא טמא, כמו תרומה טמאה דפטרינן בהו טמא האוכלה פרק כל הבשר משום דכתיב ומתו בו כי יחללוהו פרט לזו שמחוללת ועומדת, וסברי דה"נ לר' יוסי [הגלילי] גמר קדש מתרומה ומשום הכי פרכי, והיינו דנקט ר' יוסי במילתיה שלא אכל אלא דבר טמא.

וא"ת א"כ בתרומה טמאה פטרינן טמא האוכלה אפילו בטומאת הגוף תחילה לרבנן דפרכי מכי נגע בו טמאהו א"כ אוכל תרומה בטומאת הגוף היכי משכחת לה דחייב מכי נגע בו טמאתו ופטור שמחוללת ועומדת היא, ובלא רבנן ליכא לאקשווי מידי דאיכא למימר דלא מקרי מחוללת ועומד אלא מה שהוא מחולל שלא על ידי האוכל, אבל מה שהוא מתחלל על ידו קרי ביה ומתו בו כי יחללוהו אע"ג דמכי

פליג ר' יוסי הגלילי אבל גיד של נבלה דאיסור גיד חל משנולדה וכשננבלה חל שם נבלה אגידה ואבשרה איכא למימר דאפילו ר' יוסי הגלילי יודה דחייל איסור נבלה אגיד מגו דחייל אבשר דהוה מותר חייל נמי אגיד שכוללו עם הבשר דהא מ"מ שם נבלה כבר חל נמי אגיד הילכך אמרינן מגו דאיתכלל איסורא בבשר איתכלל נמי איסורא אף על הגיד.

ומתוך פירוש רש"י ז"ל הכא בשמעתין יש לי לפרש שמעתתא בענין אחר שכתב ז"ל וזה לשונו בנטמא הגוף ואח"כ נטמא הבשר דטמא שאכל טהור וטמאהו במגעו שקדמה טומאת גופו לטומאת קדש מודי ר' יוסי דחייב דכיון דאיטמי גופיה איתסר בקדש זה באיסור כרת וכי הדר ואיטמי בשר איסור כרת דטומאת הגוף לא פקע. ה"ג דכ"ע לא פליגי דחייב דאיסור כרת קדים, כי פליגי דנטמא הבשר תחילה נאסר על הכהנים בלאו בעלמא והבשר אשר יגע וגו' ע"כ.

וכך נראה לי לפרש פירוש לפירוש ז"ל דלא שני לן בין נטמא הגוף תחילה או נטמא בשר תחילה כל שלא בשעת אכילה דהא אי נטמא הגוף תחילה מה זו איסורא דחיילא על קדש זה שלא היה אז בדעתו לאכלה והרי כשבא לאכלה דהיינו שעת חיילות הכרת כבר קדמה טומאת בשר ומאי איכפת לן במאי דקדמה טומאת הגוף שלא בשעת האיסור. והגע עצמך אם בעת טומאת גופו לא היה קדש זה בעולם דאכתי לא הוקדש ושוב הוקדש ונטמא דלא חזי כלל מי נימא נמי דמודי ר' יוסי דחייב והא לא חל עליה איסורא כלל. וכי תימא ה"נ דפליג ר' יוסי ופטר א"כ למה ליה למימר כי פליגי בנטמא בשר ואח"כ נטמא הגוף והא בנטמא הגוף תחילה נמי משכחת לה אלא ודאי כל היכא דנטמא הגוף תחילה מודי ר' יוסי דחייב דמ"מ איסור טומאת הגוף קודם. והכין דייק פירוש רש"י ז"ל התם בזבחים דכתבינן לעיל וא"כ קשיא מאי טעמא הא מ"מ קודם אכילתו דהיינו שעת חיילות האיסור כבר קדמה טומאת בשר.

אלא הנכון דבכל גונא טמא שאכל את הטמא

אפילו קדמה טומאת גופו קא פטר ר' יוסי וכפשטה דמתניתין דאנן בתר שעת אכילתו אזלינן וכבר קדמה טומאת בשר לאיסור טומאת גופו בבשר זה כי מודי ר' יוסי דחייב היינו בטמא שאכל את הטהור ולא בעינן לאוקומי בתחב לו חברו אלא אפילו טמא שאכל טהור וטמאהו במגעו שקדמה טומאת גופו לטומאת קדש כיון דבשעת חיילות האיסור דהיינו בעת אכילתו כבר קדמה טומאת גופו מודי ר' יוסי דחייב דכיון דאיטמי גופיה איתסר בקדש זה שבא לאכלו באיסור כרת וכי הדר ואיטמי בשר זה בעת אכילתו בנגיעתו איסור כרת דטומאת הגוף לא פקע, וה"פ דשמעתין בנטמא הגוף ואח"כ נטמא בשר פ"י היינו טמא שאכל את הטהור כ"ע לא פליגי דחייב ולא חדית לן רבא בהכי מידי דהא מתניתין קתני הכין בהדיא, אלא טעמא דמילתא דהיינו משום דאיסור כרת קדים הוא דחדית לן רבא.

ובקצת ספרים ישנים גרסינן אמר רבא בנטמא הגוף ואח"כ נטמא הבשר כ"ע לא פליגי דחייב כי פליגי וכו'. ולשיטה זו לא מצינן למגרס הכי כלל דהא עיקר חידושיה דרבא היינו האי טעמא דאיסור כרת קדים. כי פליגי בנטמא בשר ואח"כ נטמא הגוף פ"י דהיינו טמא שאכל את הטמא ואפילו נטמא הגוף תחילה ולא קרינן נטמא הגוף אלא בשעה שהטומאה נרגשת דהיינו בעת אכילת הקדש, וזהו הדוחק שיש לשיטה זו. ורש"י ז"ל הכחידה תחת לשונו שכתב ז"ל כי פליגי דנטמא הבשר תחילה וכו' ולא הזכיר ואח"כ נטמא הגוף ומ"מ לישנא דמתניתין אתיא כפשטה דקתני ר' יוסי טמא שאכל את הטהור חייב טמא שאכל את הטמא פטור שלא אכל אלא דבר טמא אלמא דבכל גונא טמא שאכל את הטמא פטור כיון [שאכל דבר טמא] ... ולא קא מחייב אלא טמא שאכל את הטהור דוקא ופרכי ... דכיון דקא פטר ר' יוסי טמא שאכל את הטמא אפילו קדים טומאת הגוף מעתה אפילו טמא שאכל את הטהור דהא בעת נגיעתו בו אכתי לא חל עליו איסור כרת וכבר נטמא הבשר

מתניתין ואין במשמעות הסוגיא כן, ונראה דגרסינן ואמר רבא דמ"מ בלא רבא לא ידעינן דבאיסור כולל פליגי.

ולאוי שיטתא אתי שפיר טפי דמשוינן איסור כולל דהכא לאוכל גיד הנשה של נבלה דהכא נמי הא אמרינן דלר' יוסי אפילו טמא שאכל בשר שנטמא אחר טומאת גופו פטור והרי חתיכה זו שהיתה טהורה בעת טומאת גופו ונתחייב עליה כשאר חתיכות טהורות דעלמא לר' יוסי לא אמרינן מגו דמיחייב אחתיכות טהורות דעלמא ואחתיכה זו עצמה נמי קודם שנטמאה מיחייב נמי אחתיכה זו אפילו אחר שנטמאה דמגו לא אמרינן כלל ואע"ג דאכתי לא דמיא שפיר לאיסור כולל דאוכל גיד של נבלה מ"מ ניהא טפי להאי שיטתא וכדכתיבנא ומ"ה פירש רש"י ז"ל הכא בשמעתין בגונא אחרינא ולא פי' כפירושו דבזבחים, כנ"ל.

ור' יוסי הגלילי נהי דאיסור כולל לית ליה באיסור קל יבא וכו'. לכאורה משמע דאדרבא פריך דמוקי פלוגתיהו באיסור כולל. וקשה דא"כ מנליה דלית ליה לר' יוסי איסור כולל אפילו באיסור קל דכיון דבעי למימר דלא פליגי באיסור כולל דילמא אית ליה לר' יוסי איסור כולל אפילו באיסור קל ומאי קאמר נהי דאיסור כולל לית ליה באיסור קל וכו'. וי"ל דאדלעיל פריך דקאמר הא מני ר' יוסי הגלילי היא דפוטרי בגיד הנשה של נבלה ומחייב בגיד הנשה של עולה ושל שור הנסקל שתיים משום דמודי הוא באיסור חמור, ולהכי פריך נהי דאיסור כולל לית ליה באיסור קל וכו' פי' דהא אמרת דמודי הוא באיסור חמור וכו' וכן פרש"י ז"ל, ומ"מ אין לפרש דמאן דקאמר לעיל ומאן האי תנא דבאיסור כולל וכו' הוא ניהו דפריך ליה לרבה דאמר הא מני ר' יוסי הגלילי, דהא לשיטת רש"י ז"ל קשה טובא דההיא דאיסור הנאה דלעיל היינו איסור מוסיף ומה ענין זו דאיסור כרת לההיא דלעיל, אלא הנכון דאנן הוא דפרכינן לה ומשום דנקט לעיל ואיסור כולל באיסור חמור אית ליה אטעי לן למימר

ומה בין טמא שאכל את הטמא שקדמה טומאת גופו לטומאת בשר לטמא שאכל את הטהור, ור' יוסי ס"ל דמשעה שנגע בו כדי לאכלו חל על בשר זה איסור כרת וכי הדר ואיטמי בשר תו לא פקע איסור כרת שבו, תדע דגרסינן בפ' טבול יום בעא מיניה ר' אבא בר שמואל מר' חייא בר אבא נבלת עוף טהור לר' מאיר מהו שיטמא בכזית, דמחתא אארעא לא תבעי לך, דנקטיה בפומיה לא תבעי לך, כי תבעי לך דנקיט ליה בידיה, מחוסר קריבה כמחוסר מעשה דמי או לא, א"ל מחוסר קריבה לאו כמחוסר [מעשה] דמי ע"כ. הילכך הכא נמי ס"ל לר' יוסי דמשעה שנגע בו כדי לאכלו ה"ל כאילו אכלו, דמחוסר קריבה לאו כמחוסר מעשה דמי, וחל על בשר זה איסור כרת ותו לא פקע, אבל אם קודם אכילתו נטמא בשר זה על ידי אחרים הרי נטמא בשר זה בלא צחצוחי כרת כלל הילכך תו לא אתי איסור כרת וחייל עליה כלל והיינו דקאמר רבא בנטמא הגוף וכו' כ"ע לא פליגי דחייב דאיסור כרת קדים פי' קא יהיב טעמא אמאי מחלקינן בין טמא שאכל את הטהור לטמא שאכל את הטמא וטומאת הגוף קדים והיינו משום דחיילות איסור כרת קדים בטמא שאכל את הטהור משא"כ בטמא שאכל את הטמא דהרי נטמא הבשר בלא צחצוחי ואביזרי דכרת כלל וכדכתיבנא, ומאי דגרסינן בקצת ספרים דאיסור מוסיף הוא ליתא כלל להאי שיטתא דמהאי טעמא דאיסור מוסיף אין לחלק כלל בין טמא שאכל את הטהור לטמא שאכל את הטמא וטומאת הגוף קודם דמ"מ הרי איתוסף איסור בהאי חתיכה דמעיקרא לא היה אסור לטהורים נטמא איתוסף איסור לטהורים והילכך אין לחלק ביניהו כלל ועיקר מאי דחדית לן רב למיהב טעמא כדי לחלק ביניהו והיינו מטעמא דאיסור כרת קדים וכדכתיבנא.

ומעתה כיון דלא חדית לן רבא אלא טעמא דמילתא בלא רבא ידעינן דהא מני ר' יוסי הגלילי היא והילכך איכא למימר דל"ג ואמר רבא אלא אמר רבא ולא אייתי הא דרבא אלא לתרוצי

דבכל גונא דהויא איסור חמור מודי ביה, ומ"ה פריך הכא יבא איסור חמור דכרת ויחול עליה דהא אמרת דמודי הוא באיסור חמור וכו' וכדפרש"י ז"ל, ואין לך לחלק בין חומרא לחומרא דהא לשון חומרא נקטת בלישנך וכדכתיבנא, ומיהו איהו גופיה דאמר ומאן האי תנא דבאיסור כולל וכו' לא הוה מצי לאקשוויי הך פירכא דהא ידע שפיר דדוקא באיסור הנאה קאמר לה וכדכתיבנא והוה מצי לתרוצי דיש לחלק בין החומרות.

ואין לך לומר לפי זה דמאי דמשנינן מאן לימא לן דטומאת הגוף חמירא וכו' אינו מוכרח לשנויי הכין דבלאו הכי נמי מאן דקאמר לעיל הא מני ר' יוסי הגלילי וכו' מצי לשנויי שפיר דשאני איסור הנאה דהויא ליה איסור מוסיף משא"כ כרת דלא הויא אלא איסור חמור אלא לדברי המקשן הוא דמשני ליה הכין, דהא ודאי ליתא דאי ס"ל דכרת לא מקרי אלא איסור חמור ופליג ר' יוסי דהיינו חכמים דלעיל ולא מודו אלא באיסור הנאה דהויא לה מוסיף א"כ למה ליה למימר הא מני ר' יוסי הגלילי היא דלא איתברר לן שפיר אי פליג באיסור כולל דאוכל גיד הנשה של נבלה וכדכתיבנא לעיל, ה"ל למימר הא מני ר' שמעון היא דאמר האוכל נבלה ביום הכפורים פטור דהיינו דומיא דאוכל

גיד של נבלה, אלא ודאי האי שינויא הוא בדוקא ואיסור כרת איסור מוסיף מקרי כמו איסור הנאה ולהכי לא מוקי לה כר"ש משום דאיהו אף באיסור חמור אית ליה דיום הכפורים אית ביה כרת ונבלה לאו בעלמא הוא, נמצא לפי זה דהפירכא אנן הוא דפרכי' לה ולא מאן דקאמר ומאן האי תנא וכו' אבל התירוץ מאן דאמר הא מני ר' יוסי הגלילי הוא מוכרח הוא לשנויי הכין, כנ"ל, ומתוך לשון רש"י ז"ל למדתיה, ודוק דכתב ז"ל ופרכינן יבא וכו' פ"י אנן הוא דפרכינן וכתב ז"ל בלשוננו דהא אמרת וכו' ולא כתב דהא אמינא. וכתב ז"ל ומשני דילמא וכו' ולא נקט ומשנינן כמו שכתב ז"ל ופרכינן. וקושיית ר' שמעון הקשה אותו ז"ל הכא ולא הקשה אותו ז"ל לעיל גבי הא דקאמר הא מני ר' יוסי הגלילי אלא ודאי כיון למאי דכתבינן דוק ותשכח, כנ"ל.

וכתב הריטב"א ז"ל וזה לשונו והקשה רש"י ז"ל אמאי לא אוקמוה כר"ש * [דלית ליה איסור כולל דקסבר האוכל נבלה ביוה"כ פטור משום יוה"כ דההיא איסור חמור הוא ולא מחייב ביה, ולא דק בה מרן ז"ל דבלא"ה נמי לא מתוקמי כר"ש דהא ס"ל שאין בגידין בנ"ט ואין בו משום איסור שור הנסקל ולא איסור נבילה כדאמרינן לעיל, ע"כ].